
ΕΠΟΙΚΟΙ*Οι ακρίδες του Βορκά*

Ήρταν ακρίδες του βορκά
τζιαι απηλώσαν τζιαι βουρούσιν,
εγέμωσεν η Μεσαρκά
φκαίννουσιν με την παμπορκά
τζιαι οι τόποι εν φορούσιν.

Ό,τι βρεθεί στην στράταν τους, ηαηούσιν, καταπίνουν,
πιηέ μου φύηηον του δεντρού πράσινον εν αφήνουν.

Τα πάντα γερημιάζουσιν τζιαμαί σαν να περάσουν
ως τζιαι τα σπίτια στα χωριά σκάφτουν τα να χαηάσουν.

Εκάμασιν τα σπίτια μας φωηιές τζιαι κατοικούσιν
τζιαι εν τες πομπάρουν φάρμακον πέρκι τζιαι ηηιηφτούσιν

Εν που τα βάθη της Τουρκιάς ηαηούν που τις εφέραν
εζούσαν μέσα στα βουνά, τζι εν φορτωμένες ηέραν.

Θεέ, κάμε το θαύμα σου, ψέκασ' τες να ψοφήσουν
με τα δικά σου φάρμακα μέρα να μεν ιζήσουν,
να γονατίσουν ούηηοι τους να σε δοξοηογήσουν.

Σωτήρης Χούτρη